

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.551 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 6 februari 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 februari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt op 28 augustus 2008 België binnen en dient dezelfde dag een asielaanvraag in.

Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoekster op 14 juni 2008 in Polen asiel heeft aangevraagd.

Op 31 oktober 2008 vraagt België aan Polen de overname van verzoekster. Polen verklaart zich op 4 november 2008 akkoord met de overname van verzoekster.

Op 6 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Poolse autoriteiten toekomt, met toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.e van de Europese Verordening (EG) 343/2003.

Uit het Eurodacverslag van 28/08/2008 blijkt dat betrokkene in Polen een asielaanvraag ingediend en de Poolse overheid heeft op datum van 05/11/2008 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon.

Betrokkene verklaart dat zij vanuit Rusland met de trein naar Polen is gespoord. Zij vroeg er asiel aan op 14/06/2008. Betrokkene zou geen opvang hebben gevraagd aangezien zij kon verblijven bij vrienden of kennissen van de smokkelaar. Op 20/08/2008 zou betrokkene met de auto naar België zijn gekomen. Betrokkene heeft Polen bijgevolg vrijwillig verlaten en is naar België gekomen waar zij op 28/08/2008 asiel heeft aangevraagd op de dienst Vreemdelingenzaken.

Betrokkene heeft geen specifieke elementen aangehaald waarom haar asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden. Betrokkene zegt dat zij naar België is gekomen omdat haar broer V. zich hier bevindt.

Betrokkene verklaart dat zij 2 broers, een zus en een nicht heeft in België. Vooreerst wordt die vermeende verwantschap niet aangetoond. Voorts behoort betrokkene niet tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Trouwens leeft betrokkene reeds meer dan 8 jaar gescheiden van deze vermeende broer in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.

Betrokkene verklaart ook geen uitgesproken gezondheidsproblemen te hebben. Zij zou wel lijden aan de ziekte van Retinitis Pigmentosa waardoor zij geleidelijk aan blind zou kunnen worden. Betrokkene zegt dat zij nog wel vormen en kleuren ziet behalve wanneer ze gestresseerd is. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de beweringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn dan ook totaal geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde oogziekte haar verhindert om te reizen. Betrokkene heeft trouwens reeds een lange reis ondernomen om vanuit Rusland naar België te komen.

Een terugkeer naar Polen kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Er is derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van de Verordening. In casu dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.

Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.

Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten en dient zij zich aan te bieden bij de bevoegde Poolse autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster niet aantooft op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekster voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.

*SCHENDING VAN ARTIKEL 15 VERORDENING 343/2003 VAN 18 FEBRUARI 2003 VAN DE RAAD TOT VASTSTELLING VAN DE CRITERIA EN INSTRUMENTEN OM TE BEPALEN WELKE LIDSTAAT VERANTWOORDELIJK IS VOOR DE BEHANDELING VAN EEN ASIELVERZOEK DAT DOOR EEN ONDERDAAN VAN EEN DERDE LAND BIJ EEN VAN DE LIDSTATEN WORDT INGEDIEND (AFKORT DUBLIN II VERORDENING);
SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.*

2.1. In de bestreden beslissing wordt aangehaald dat de verzoekende partij de familieband niet bewijst.

Tijdens hun asielprocedures hebben de verschillende familieleden de verzoekende partij opgegeven als hun zus. De heer V.G.: stuk 3, vragenlijst Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, dd. 29 november 2002, pagina 5, de naam van de verzoekende partij werd met een 'oe' in plaats van een 'u' geschreven, dit is een kwestie van transcriptie van de Russische letters. Mevrouw Z.G.: stuk 11, vragenlijst Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen, dd. 29 september 2003, pagina 5. Ook in het asiëldossier van de twee andere broers is de naam van de verzoekende partij terug te vinden.

Uit de geboorteakte van de verzoekende partij blijkt duidelijk dat haar familienaam G. is (stuk 4). Zoals de gewoonte in Rusland is, wordt de familienaam van de vrouw gewijzigd bij huwelijk. Vandaar dat de verzoekende partij op heden A. heet.

De verzoekende partij legt ook haar huwelijksakte voor, waaruit haar meisjesnaam blijkt en de familienaam van haar echtgenoot (stuk 5).

Volledig ten onrechte wordt dan ook door de verwerende partij zonder meer gezegd dat de familieband niet wordt bewezen.

2.2. Het is inderdaad zo dat de verzoekende partij reeds enige tijd gescheiden leeft van haar broers en zus. Niettegenstaande de vele kilometers afstand die hen scheidde, hadden zij nog vele contacten.

De verzoekende partij is op heden hulpbehoevend (zie regularisatieprocedure: stuk 2). Haar gezicht gaat er iedere dag op achteruit. Haar netvlies is kapot en kan op heden niet meer hersteld worden. Zij kan niet alleen functioneren. Zelfs voor het wandelen heeft zij ondersteuning nodig gezien zij anders tegen alles aan loopt. Zij kan onmogelijk voor haar dochtertje zorgen.

Op heden woont zij in bij haar schoonzus, Z.G. en kinderen (stuk 5). Alle familieleden steunen, zowel materieel als financieel, de verzoekende partij. Hoofdzakelijk is zij ten laste van Z. (stuk 19).

Een vergelijking van de Dublin Verordeningen (I en II) toont aan dat de Dublin II Verordeningen van 15 juni 1990 betreffende de vaststelling van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat bij één van de Lidstaten van de Europese Gemeenschappen wordt ingediend, meer belang hecht aan familiebanden.

"Family support can benefit both asylum seekers and their host states, but the Dublin Regulation gives insufficient consideration to the interests of families, and of children and other vulnerable groups. The definition of a family - currently limited to spouses, and minor children and their parents or guardians - should be extended, and refugees should be able to join any family member holding a legal residence status in the EU. The Regulation 's humanitarian clause should not be limited to uniting families. It should also allow Member States to prevent the transfer of vulnerable persons such as torture victims, or those with health problems that may require specialized treatment. Determination of responsibility for the applications of children and other vulnerable people should follow a separate process that focuses on their best interests and particular needs."

(ECRE, Sharing responsibility for refugee protection in Europe: Dublin Reconsidered, dd. maart 2008, <http://www.ecre.org>)

vrije vertaling:

"familie ondersteuning kan ten voordele komen van zowel de asielzoekers als de gastlanden, maar de Dublin Verordening geeft onvoldoende belang aan de belangen van de families en van kinderen of andere kwetsbare groepen. De definitie van familie - op heden beperkt tot echtgenoten,

minderjarige kinderen en hun ouders of voogden - zou moeten worden uitgebreid, en vluchtelingen zouden moeten in de mogelijkheid zijn om zich met hun familielid die houder is van een legale verblijfsvergunning in de EU te verenigen.

De humanitaire clausule van de verordening zou niet moeten beperkt zijn tot het verenigen van families.

Het zou lidstaten moeten toelaten om de overdracht van kwetsbare personen, zoals folterslachtoffers, of hen met gezondheidsproblemen die speciale behandelingen nodig hebben, te vermijden.

Een aparte procedure voor de bepaling van de verantwoordelijkheid voor de aanvragen van kinderen en kwetsbare personen dat zich concentreert op hun belangen en speciale noden is nodig".

Het verwijderen van de verzoekende partij en haar dochtertje zou een dan ook een schending zijn van het recht op familieleven dat gewaarborgd wordt door artikel 8 § 1 van het E.V.R.M. (Moustaquim v. Belgium, dd. 18 februari 1991, Series A no. 193, p. 18, § 36). Het E.H.R.M. heeft ook gesteld dat er dient rekening te worden gehouden met de omstandigheden van iedere zaak en dat dus het verwijderen van een dergelijke persoon (familielid) een schending kan inhouden van de verzoekende partij haar recht op privé leven (zie naar analogie Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, ECHR 2006-, § 59).

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing de hierboven vermelde wetsbepalingen."

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoeksters beschouwingen feitelijke en juridische grondslag missen en wijst zij erop dat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat de vermeende verwantschap met de familieleden niet wordt aangetoond, dat verzoekster niet tot het gezin van deze familieleden behoort zoals gedefinieerd in artikel 2i van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003/EG), dat verzoekster niet afhankelijk is van de hulp van deze familie in België, dat verzoekster reeds meer dan acht jaar gescheiden leeft van deze vermeende broer in België en dat een behandeling van de asielaanvraag op basis van artikel 7 of 15 van de Verordening 343/2003/EG niet aan de orde is. Verwerende partij stelt dat deze overwegingen, en de andere overwegingen van de bestreden beslissing, verzoekster toelaten om te achterhalen om welke reden de beslissing werd genomen. Wat de materiële motiveringsplicht betreft, volstaan de motieven van de beslissing eveneens om aan te tonen dat de gemachtigde van de minister niet op kennelijk onredelijke wijze tot de beslissing is genomen. Dit met inachtneming van artikel 15.1 van de Verordening 343/2003/EG. In de beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd waarom de verwijzing van verzoekster naar vermeende familieleden in België niet tot gevolg heeft dat de Belgische autoriteiten de asielaanvraag van verzoekster naar zich toe trekken. Verzoekster kan niet voor het eerst in haar verzoekschrift dienstig verwijzen naar asioldossiers van enkele van deze vermeende familieleden. Evenmin kan verzoekster voor het eerst in haar verzoekschrift verwijzen naar een vermeende aanvraag 9ter die zij zou hebben ingediend. Hetzelfde geldt voor de andere stukken betreffende verzoeksters vermeende afhankelijkheid van deze familieleden die zij voorlegt. Aan de gemachtigde van de minister kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met stukken waarvan hij geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Uit artikel 15 van de Verordening 343/2003/EG kan voor België niet de verplichting worden afgeleid om de asielaanvraag van verzoekster zelf te behandelen, het betreft een mogelijkheid. Desbetreffend heeft verwerende partij een eigen appreciatiebevoegdheid.

Conform artikel 19, lid 1 van de Verordening 343/2003/EG stelt de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, eens de aangezochte lidstaat instemt met de overname, de asielzoeker in kennis van de beslissing om het asielverzoek niet te behandelen en van de verplichting om de asielzoeker over te dragen aan de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling. Op heden geldt voor verwerende partij dus de verplichting om verzoekster over te dragen aan Polen, nu Polen op 4 november 2008 de overname van verzoekster heeft aanvaard.

Verwerende partij stelt dat verzoekster niet dienstig kan verwijzen naar artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele

vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). In de gegeven omstandigheden vormt de bestreden beslissing geen verboden inmenging in de uitoefening door verzoekster van haar recht op privé- en gezinsleven. De niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied om reden dat verzoekster noodzakelijke formaliteiten dient te vervullen ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster leeft reeds meer dan acht jaar gescheiden van de vermeende broer in België. Bovendien, opdat een vreemdeling zich op dit artikel zou kunnen beroepen, moet er niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden. Nu verwijzen naar vermeende familieleden waarvan men al jaren gescheiden leeft, is uiteraard niet ernstig. Temeer daar uit de stukken van het administratief dossier (het verhoorverslag van verzoekster) blijkt dat zij nog verscheidene andere kinderen heeft die zich allemaal in Ingoesjetië bevinden. Het is verwerende partij toegelaten om wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Bovendien heeft de Raad van State reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook niet strijdig is met dit verdragsartikel. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

4.1.3. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 15 van de Verordening 343/2003/EG en met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 15 van de Verordening 343/2003/EG luidt als volgt:

“1. Iedere lidstaat kan, ook wanneer hij met toepassing van de in deze verordening vastgestelde criteria niet verantwoordelijk is voor de behandeling, gezinsleden en andere afhankelijke familieleden herenigen op humanitaire gronden, in het bijzonder op grond van familiebanden of op culturele gronden. In dat geval behandelt deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene. De beide betrokkenen moeten hun instemming geven.

2. Wanneer de ene betrokkene afhankelijk is van de hulp van de andere wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd, zorgen de lidstaten er normaliter voor dat de asielzoeker kan blijven bij of wordt herenigd met een familielid dat zich op het grondgebied van een van de lidstaten bevindt, op voorwaarde dat et in het land van herkomst familiebanden bestonden.

(...)”

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat zij door een medische aandoening afhankelijk is van de steun van haar familieleden die zich op Belgisch grondgebied bevinden en dat verwerende partij hiermee onvoldoende rekening houdt.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald het verhoor van verzoekster op 3 september 2008, blijkt dat verzoekster betreffende haar familieleden het volgende heeft meegedeeld: haar vier kinderen verblijven bij de ouders van haar echtgenoot in Ingoesjetië, zij heeft twee broers, één zus en één nicht in België. Zij zegt dat de reden waarom ze naar België kwam, is dat haar broer V. zich hier bevindt.

In een brief van het CAW van Oostende van 22 augustus 2008 wordt aan de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat *“Zij vragen een afwijking op de algemene regel dat asielzoekers worden toegewezen aan een materiële opvangvoorziening. Dit op basis van familieband. Haar broer en schoonzus hebben onbeperkt verblijfsrecht in België. Het is ook zo dat mevrouw A. bijna blind is. Zij heeft de ziekte van retinitis Pigmentosa. Zij heeft de zorg van derden nodig. Haar schoonzus kan haar opvangen en instaan voor de zorg van haar.”*

In de bestreden beslissing wordt over de familiebanden van verzoekster het volgende overwogen: *“Betrokkene verklaart dat zij 2 broers, een zus en een nicht heeft in België. Vooreerst wordt die vermeende verwantschap niet aangetoond. Voorts behoort betrokkene niet tot het gezin van deze familieleden zoals gedefinieerd in art.2§1 van bovenvermelde verordening. Bovendien is betrokkene niet afhankelijk van de hulp (financieel, medisch...) van deze familie in België. Trouwens leeft betrokkene reeds meer dan 8 jaar gescheiden van deze vermeende broer in België. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde.”*

Ongeacht of de verwantschap al dan niet werd aangetoond, stelt de Raad vast dat verzoekster niet aantoonde dat deze overweging in de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is. Uit verzoeksters eigen verklaringen blijkt immers dat haar vier andere kinderen en haar schoonouders zich in Ingoesjetië bevinden. Verzoekster betwist niet dat zij al meer dan acht jaar gescheiden leeft van haar broer die in België verblijft. Artikel 15 van de Verordening 343/2003 houdt geen verplichting in voor de lidstaat om familieleden te herenigen. De appreciatiebevoegdheid waarover de Belgische staat in casu beschikt, werd niet op kennelijk onredelijke wijze ingevuld. Het motief inzake de familie van verzoekster is niet kennelijk onredelijk.

De omstandigheid dat verzoekster bij huidig verzoekschrift meer concrete informatie over haar familieleden in België toevoegt, doet hieraan geen afbreuk. Zij had deze informatie eerder kunnen voorleggen en verwerende partij kan niet worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden, nu deze informatie niet aan haar werd voorgelegd.

Uit het verhoor van verzoekster van 3 september 2008 blijkt tevens dat zij betreffende haar medische problemen heeft meegedeeld dat ze *“normaal gezien nog vormen en kleuren (ziet) maar wanneer ze zich opjaagt, verdwijnt haar zicht. Dit ten gevolge van een ziekte en operatie.”* en *“ik lijd aan een ziekte die Retinitis Pigmentosa, daardoor word ik geleidelijk aan helemaal blind. Ik zie wel nog vormen en kleuren, behalve wanneer ik gestresseerd ben. Ik neem kalmeermiddelen en pijnstillers.”* en *“Ik zou graag bij mijn broers blijven en een normaal leven leiden. Ik ben bang dat mijn ziekte erger wordt en ik heb niemand anders meer die me wil helpen.”*

Op 22 augustus 2008 schreef het CAW van Oostende aan de Dienst Vreemdelingenzaken: *“Het is ook zo dat mevrouw A. bijna blind is. Zij heeft de ziekte van Retinitis Pigmentosa. Zij heeft de zorg van derden nodig. Haar schoonzus kan haar opvangen en instaan voor de zorg van haar.”*

In de bestreden beslissing van 6 februari 2009 wordt over de medische toestand van verzoekster het volgende overwogen: *“Betrokkene verklaart ook geen uitgesproken*

gezondheidsproblemen te hebben. Zij zou wel lijden aan de ziekte van Retinitis Pigmentosa waardoor zij geleidelijk aan blind zou kunnen worden. Betrokkene zegt dat zij nog wel vormen en kleuren ziet behalve wanneer ze gestresseerd is. In het administratief dossier van betrokkene zijn geen medische verslagen aanwezig die de beweringen van betrokkene kunnen staven. Er zijn dan ook totaal geen aanwijzingen dat de door betrokkene aangehaalde oogziekte haar verhindert om te reizen. Betrokkene heeft trouwens reeds een lange reis ondernomen om vanuit Rusland naar België te komen.”

Verzoekster betwist niet dat zij geen medische attesten heeft ingediend, zij had hiertoe nochtans de tijd, nu haar asielaanvraag dateert van 28 augustus 2008 en de bestreden beslissing van 6 februari 2009. Zij betwist evenmin dat zij, ondanks haar gezondheidstoestand, een reis heeft ondernomen van Rusland naar Polen en van Polen naar België. De motieven in de bestreden beslissing inzake de gezondheidstoestand van verzoekster zijn bijgevolg niet kennelijk onredelijk.

In de bestreden beslissing wordt bijgevolg terecht gemotiveerd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster en dat zij geen specifieke redenen heeft aangehaald waarom haar asielaanvraag in België zou moeten behandeld worden. De bestreden beslissing steunt op afdoende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

In de mate waarin verzoekster in huidig middel de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, merkt de Raad op dat het gezin van verzoekster (haar vier andere kinderen) zich in Ingoesjetië bevindt. In de mate waarin verzoekster zou menen dat haar privé-leven aangetast wordt door de bestreden beslissing, wordt het volgende opgemerkt.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet en in de Verordening 343/2003/EG. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragssluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107).

De bestreden beslissing strekt er niet toe het privé-leven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt enkel in dat België niet bevoegd is voor de behandeling van haar asielaanvraag. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar in België verblijvende familieleden wordt gescheiden. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de minister van Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé-leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. Verzoekster voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“ TWEEDE MIDDEL

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 15, 2 VERORDENING 343/2003 VAN 18 FEBRUARI 2003 VAN DE RAAD TOT VASTSTELLING VAN DE CRITERIA EN INSTRUMENTEN OM TE BEPALEN WELKE LIDSTAAT VERANTWOORDELIJK IS VOOR DE BEHANDELING VAN EEN ASIELVERZOEK DAT DOOR EEN ONDERDAAN VAN EEN DERDE LAND BIJ EEN VAN DE LIDSTATEN WORDT INGEDIEND (AFKORT DUBLIN II VERORDENING);*
- *SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.*

De verzoekende partij heeft niet eens de kans gekregen om in het kader van haar asielaanvraag aan de verwerende partij de medische verslagen voor te leggen.

Tijdens het verhoor bij de verwerende partij in het kader van de Dublin II Overeenkomst heeft de verzoekende partij met moeite 10 minuten tijd gekregen om iets te zeggen. In die tijd diende zij haar reisweg uiteen te zetten en haar redenen waarom ze niet in Polen kan verblijven.

Om die redenen werd dan ook een medische regularisatie (stuk 2) overgemaakt aan de verwerende partij waarin de medische situatie van de verzoekende partij werd uiteengezet en alle medische rapporten werden gevoegd.

De verzoekende partij had een kopie van deze medische regularisatie mee wanneer zij zich op 6 februari 2009 diende aan te melden bij de verwerende partij, maar zij kreeg geen kans om het nog voor te leggen.

De verzoekende partij is tot op heden hulpbehoevend. Haar gezicht gaat er iedere dag op achteruit. Haar netvlies is kapot en kan op heden niet meer hersteld worden. Zij kan niet alleen functioneren. Zelfs voor het wandelen heeft zij ondersteuning nodig gezien zij anders tegen alles aan loopt. Zij kan onmogelijk voor haar dochtertje zorgen.

Op heden woont zij in bij haar schoonzus op het bovenvermelde adres (stuk 5, 8 en 9). Zij is zowel materieel als financieel afhankelijk van haar en ook van de rest van de familie.

De verzoekende partij heeft bijgevolg de voortdurende hulp nodig van derden en hier in België kan haar familie daarvoor instaan.

De bestreden beslissing schendt dan ook artikel 15 lid 2 van de Dublin II Verordening.”

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster is gehoord op 3 september 2008 en het verhoorverslag ondertekend heeft. Zij was hierbij in de mogelijkheid om verscheidene documenten voor te leggen en kan dan ook niet dienstig voorhouden dat zij niet de mogelijkheid zou hebben gehad om medische attesten voor te leggen. Dit is des te meer het geval nu verzoekster niet werd tegengehouden aan de grens maar zij zich reeds illegaal op het grondgebied bevond en pas daarna een asielaanvraag heeft ingediend. Pas de daaropvolgende week is zij verhoord, zodat zij de mogelijkheid had zich voor te bereiden en medische attesten mee te brengen en voor te leggen. De beslissing werd pas genomen op 6 februari 2009, zodat verzoekster verschillende maanden de tijd heeft gehad om alsnog medische attesten voor te leggen. Het gegeven dat zij er kennelijk in geslaagd is een aanvraag 9ter in te dienen (die zich evenwel niet in het dossier bevindt) toont dit andermaal aan.

4.2.3. Wat de aangevoerde schending van artikel 15.2 van de Verordening 343/2003/EG betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel waarin wordt overwogen dat het motief inzake de medische redenen die verzoekster aanhaalde, niet kennelijk onredelijk is, gelet ondermeer op het ontbreken van medische attesten, en dat de gemachtigde van de minister zijn appreciatiebevoegdheid in dit verband niet op kennelijk onredelijke wijze heeft ingevuld.

Betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die verzoekster zou hebben ingediend, wordt vastgesteld dat deze pas op 27 januari 2009 zou zijn ingediend, dat deze zich niet in het administratief dossier bevindt en dat verzoekster bij huidig verzoekschrift geen bewijs van aangetekende zending van deze aanvraag voegt. Er kan bijgevolg niet worden vastgesteld of deze aanvraag reeds werd ingediend. Verwerende partij kon alleszins geen rekening houden met deze aanvraag, omdat

zij ervan nog niet op de hoogte was op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De verwijzing van de advocaat van verzoekster ter zitting van 21 april 2009 naar het arrest van de Raad nr. 20.150 van 9 december 2008 doet bijgevolg niet ter zake, nu er in dat dossier wel sprake was van een reeds ingediende aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoekster voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

“ DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 E.V.R.M.;
- SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET VERDRAG TEGEN FOLTERING EN ANDERE WREDE, ONMENSELIJKE OF ONTERENDE BEHANDELING OF BESTRAFFING VAN 10 DECEMBER 1984;
- SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

De opvang in de asielcentra te Polen laat te wensen over.

Er moet rekening worden gehouden dat de verzoekende partij voortdurend hulp nodig heeft van een derde persoon.

Zij ziet niet meer voldoende om alleen te leven of functioneren. Wanneer zij alleen over straat loopt, zal zij zeker opbotsen tegen obstakels. Zij vormt een gevaar voor zichzelf en derden.

In België wordt zij begeleid door haar familie.

Dit wordt ook bevestigd in het rapport van Jörg Gebhard, Tsjetsjeense asielzoekers in Polen, p. 9-10:

Ook de UNHCR is in een rapport van 2007 duidelijk in zijn beschrijving van de asielcentra in Polen:

"In most reception centres the MFT ("Multi-Functional Teams" die in opdracht van de UNHCR asielcentra in de nieuwe EU-lidstaten bezoeken, J.G.) regularly heard complaints about living conditions. The centres are so overcrowded that sometimes several families have to share one room. In several centres the facility is run down and rooms are damp. This is especially true in the reception centres of Niemce and Lublin which are in urgent need of refurbishment. Communal facilities such as cooking stoves and washing machines are in deplorable condition. The kitchens are often dirty and sometimes even infested by bugs. Refugees requested more appliances but also admitted that residents should be

informed on how to use them properly so as to keep kitchens clean and in good shape. Among the visited centres, residents were satisfied with the food only in the Bielany.

In geen enkel asielcentrum zijn er voorzieningen voor gehandicapten — een kwetsbare groep die bij de Tsjetsjenen bijzonder talrijk is: geen rolstoelen of andere hulpmiddelen, geen aangepaste sanitaire voorzieningen, niet eens een lift. In alle bezochte centra heb ik gehandicapten aangetroffen die op hun kamers zonder enige hulpmiddelen leefden en ook nooit de nodige therapie kregen. In het centrum in Lomza la"

4.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat in de beslissing wordt overwogen dat de Poolse autoriteiten tenminste vijf werkdagen voor de overdracht ervan in kennis zullen worden gesteld, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien, en dat alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen in de allerbeste omstandigheden zal gebeuren. Er wordt ook verwezen naar de omstandigheid dat Polen een volwaardig lid is van de Europese unie en dat Polen de Vluchtelingenconventie heeft ondertekend. In de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat verzoekster geen enkele informatie geeft over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. De beschouwingen van verzoekster in het verzoekschrift doen geen afbreuk aan deze motieven. Haar beschouwingen zijn louter hypothetisch, en kunnen niet worden aangenomen.

Betreffende de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM merkt verwerende partij op dat aan dit verdragsvoorschrift is voldaan wanneer de bestreden beslissing tot stand is gekomen met eerbiediging ervan, daar verwerende partij de uit dit voorschrift voortvloeiende verplichtingen slechts kan waarborgen binnen het eigen grondgebied. Bovendien laat

verwerende partij gelden dat de bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst, maar enkel de overdracht van verzoekster aan de Poolse autoriteiten inhoudt. Dit artikel brengt niet mee dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft om het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. Verwerende partij verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie en een arrest van het Grondwettelijk Hof en besluit dat er in casu geen sprake is van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verwerende partij verwijst eveneens naar een arrest van het Europees Hof voor de rechten van de mens van 2 februari 2008.

4.3.3. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Uit de stukken van het dossier, meer bepaald het verhoor van verzoekster, blijkt dat zij op geen enkel moment melding heeft gemaakt van een onmenselijke behandeling die haar te beurt zou vallen bij een eventuele overdracht naar Polen. Zij maakte evenmin melding van het feit dat zij daar op onmenselijke wijze zou zijn opgevangen toen zij in juni 2008 in Polen een asielaanvraag indiende. Zij heeft evenmin na haar verhoor bijkomende schriftelijke informatie verschaft over eventuele problemen betreffende de voorzieningen in de asielcentra in Polen. Bijgevolg diende de gemachtigde van de minister in de bestreden beslissing niet te antwoorden op omstandigheden die niet werden aangevoerd. Het motief in de bestreden beslissing *“Bovendien geeft betrokkene geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene kan dus niet aannemelijk maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM.”* strookt dus met de gegevens van het dossier en is niet kennelijk onredelijk.

In de beslissing wordt trouwens verwezen naar de omstandigheid *“dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft de Conventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Conventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek.”* Bovendien wordt in de bestreden beslissing tevens het volgende overwogen: *“Een terugkeer naar Polen kan zelfs door onze diensten worden georganiseerd. De Poolse autoriteiten zullen bovendien tenminste vijf werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Polen (indien betrokkene wenst beroep te doen op dit aanbod door onze instanties) in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.”*

De omstandigheid dat verzoekster in het verzoekschrift voor het eerst verwijst naar een ongedateerd rapport van J. Gebhart en naar een rapport van het UNHCR van 2007, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster voegt deze rapporten niet toe en betreft deze niet op haar eigen situatie. Daarnaast vereist artikel 3 van het EVRM dat verzoekster doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. Verzoekster brengt evenwel geen concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aan ter staving van deze kritiek. Zij toont bijgevolg niet aan dat ze een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het derde middel is ongegrond.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.